

Το Ε.Μ.Π. σε συνεργασία με τον Τομέα Περιβάλλοντος της Σοροπτιμοτικής Ένωσης Ελλάδος οργάνωσαν εκδήλωση με θέμα «Το Πρόγραμμα ΑΤΤΙΚΗ SOS του ΥΠΕΧΩΔΕ» (Τι προβλέπει, τι έγινε μέχρι

τώρα και τι μπορεί να γίνει).

Η εκδήλωση έγινε τον Απρίλιο στην αίθουσα Τελετών ΕΜΠ.

Εκ μέρους του ΕΜΠ, απηύθυνε χαιρετισμό ο Πρότανης ενώ ομιλήτης ήταν ο καθ. κ. Ι. Φραντζεσκάκης

που μίλησε με θέμα:

«Κυκλοφοριακές Ρυθμίσεις. Η Βασική Προϋπόθεση για την Αναβάθμιση της Ποιότητας Ζωής και την Μείωση της Ατμοσφαιρικής Ρύπανσης».

Διακρίσεις

Διεθνής διάκριση του Εργαστηρίου Ναυτικής Μηχανολογίας ΕΜΠ

Στις 9/3/95 σε τελετή του Institute of Marine Engineers (I.Mar.E) της Βρεταννίας, τιμήθηκε με το Αργυρό Μετάλλιο του I.Mar.E. η επιστημονική δημοσίευση των Νικόλαου Κυριόπουλου, Καθηγητή Ναυτικής Μηχανολογίας ΕΜΠ και Ίωνα Κουμπιάρη, υποψηφίου διδάκτορα ΕΜΠ, με τίτλο: *Performance prediction of next generation slow-speed diesel engines*

during ship manoeuvres και θέμα την πρόβλεψη επιδόσεων ναυτικών κινητήρων κατά τους ελιγμούς πλοίων, ως η καλύτερη εργασία μη-μέλους που παρουσιάστηκε το 1993/94 στο I.Mar.E.

Το I.Mar.E. είναι ένα από τα 4 Επαγγελματικά Επιμελητήρια Μηχανικών στην Βρεταννία και ιδρύθηκε το 1889.

Αξίζει να αναφερθεί ότι η ίδια δημοσίευση τιμήθηκε με το Βραβείο Stanley Gray Award-Marine Technology ως η πλέον αξιολογηθείσα συνεισφορά στην Ναυτική Τεχνολογία το 1993/94. Η επιστημονική δημοσίευση αναφέρεται σε έρευνα που εκπονήθηκε στο Εργαστήριο Ναυτικής Μηχανολογίας/ΕΜΠ, κατά τα έτη 1989/1993.

Νέο κτίριο του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος, επί της Λ. Κηφισίας (Μαρούσι)

Πανελλήνιος Αρχιτεκτονικός Διαγωνισμός

Μακέτα του Α' Βραβείου

Από το αποτέλεσμα του Αρχιτεκτονικού Διαγωνισμού για το νέο κτίριο του Τ.Ε.Ε. στο Μαρούσι,

είναι φανερό πώς το θέμα ήλκυσε σημαντικό αριθμό Αρχιτεκτόνων με πείρα, ικανότητα και ιδέες. Κατά

την άποψη της Κριτικής Επιτροπής «...ο Αρχιτεκτονικός Διαγωνισμός για το νέο κτίριο του Τ.Ε.Ε. ...πρέπει να θεωρηθεί ως άκρως επιτυχής ...κυρίως λόγω του μεγάλου αριθμού των Μελετών που προτείνουν ενδιαφέρουσες λύσεις».

Η επιτυχία όμως του Διαγωνισμού δεν κρίνεται μόνον από την πληθώρα και το ενδιαφέρον των λύσεων που προτείνονται, αλλά και από τα προβλήματα και τις δυσκολίες που παρουσιάζει το θέμα. Κατά την Κριτική Επιτροπή «... το θέμα του Διαγωνισμού υπήρξε ιδιαίτερα δύσκολο...» και πάρα κάτω «... το γεγονός ότι στο ίδιο οικόπεδο έπρεπε να συνυπάρξει ένα «άλλο» κτίριο, αλλά και το ότι ο περιβάλλων χώρος είναι «πολεοδομικά» αδιαμόρφωτος ...ενέτει-

ναν τις δυσκολίες του όλου προβλήματος».

Έτσι μπορούμε να πούμε με ββαιότητα ότι οι βραβευθείσες λύσεις στην προκειμένη περίπτωση αποκτούν πολλαπλή αξία λόγω των ιδιαιτεροτήτων που παρουσίασε ο Διαγωνισμός.

Οι λύσεις που παρουσιάζονται στο Τεύχος αυτό του ΠΥΡΦΟΡΟΥ και που υποβλήθηκαν από Μέλη της Πανεπιστημιακής Κοινότητας του ΕΜΠ, έτυχαν του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου βραβείου επί συνόλου πέντε βραβείων.

Το Α' Βραβείο απονεμήθηκε παμψηφεί στους:

Τάσο Μπίρη αναπληρωτή καθηγητή ΕΜΠ, Δημήτρη Μπίρη επίκουρου καθηγητή ΕΜΠ, Σύμβουλο για ειδικά θέματα σε συνεργασία με τους Αρχιτέκτονες Γεωργία Αμπάζογλου, Δημήτρη Λουκόπουλο και Δώρα Σολομώντος.

Στην Έκθεση της Κριτικής Επιτροπής αναφέρεται ότι «... χαρακτηρίζεται από την ήπια αλλά ταυτόχρονα δυναμική ένταξη των κτιριακών μαζών στον χώρο...» και παρακάτω «Γενικά η Μελέτη στο σύνολό της, είναι υψηλού ποιοτικά επιπέδου και εκφράζει απόλυτα και με συνέπεια τους στόχους και τις αρχές που αναφέρονται στην περιγραφική έκθεση και οι οποίες βρίσκουν απόλυτα σύμφωνη την Επιτροπή».

Το Β' Βραβείο απονεμήθηκε στους:

Τάσο Παπαϊωάννου, επίκουρο καθηγητή ΕΜΠ, Δημήτρη Ησαΐα λέκτορα ΕΜΠ, σε συνεργασία με τους Αρχιτέκτονες Σταύρο Γυφτόπουλο, Κατερίνα Φίλιππα και Κατερίνα Φτάρα.

Για τη λύση αυτή η Κριτική Επιτροπή παρατηρεί μεταξύ άλλων «...η συγκρότηση των κτιρίων γύρω από έναν σημαντικών ελεύθερο χώρο... κρίνεται ιδιαίτερα επιτυχής».

Τέλος, το Δ' Βραβείο απονεμήθηκε στον Γεώργιο Γεράκη επίκουρου Καθηγητή ΕΜΠ για την πρόταση του οποίου η Έκθεση της Κριτικής Επιτροπής αναφέρει: «Η λύση παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον ως προς την χωροθέτηση των

Μακέτα του Α' Βραβείου

κτιρίων... Η συνολική αρχιτεκτονική αντιμετώπιση διακρίνεται για την ιδιαίτερα ήπια και περιβαλλοντική προσέγγιση».

Κωνσταντίνος Δεκαβάλλας

Ομότιμος καθηγητής ΕΜΠ

Α' Βραβείο

Αρχιτεκτονική μελέτη: Τ. Μπίρης
Αν. Καθηγητής Ε.Μ.Π. Δ. Μπίρης,
Επ. Καθηγητής Ε.Μ.Π. Ζ. Αμπατζόγλου
Αρχιτέκτων, Δ. Λουκόπουλος
Αρχιτέκτων, Δ. Σολομών Αρχιτέκτων

Στατική μελέτη: Ν. Χρονέας, Χ. Κινάτος, Ν. Παγώνης

Ηλεκτρομηχανολογική μελέτη: Γ. Κοντορούπης, Αν. Καθηγητής Ε.Μ.Π.

Μελέτη Περιστροφόμενης οθόνης: Δ. Κορρές, Αρχιτέκτων.

Για τους Έλληνες τεχνικούς επιστήμονες και ιδιαίτερα τους αρχιτέκτονες, η μελέτη του κτιρίου του Τ.Ε.Ε., δηλαδή της στέγης του ανωτάτου διοικητικού τους οργάνου, παρουσιάζει σημαντικό και πολύπλευρο ενδιαφέρον.

Από τη μια μεριά, αυτό οφείλεται στο σύνθετο λειτουργικό και κατασκευαστικό χαρακτήρα αυτού του μεγάλου θέματος, που για το λόγο αυτό προσφέρεται να αποτελέσει αντικείμενο σοβαρής επιστημονικής έρευνας.

Από την άλλη, το ενδιαφέρον αυτό επιτείνεται από την έντονα

συμβολική και παιδευτική διάσταση, που επίσης το χαρακτηρίζουν. Γιατί, παράλληλα με τα πάρα πάνω, η μελέτη αφορά ένα δημόσιο χώρο με ισχυρή κοινωνική ακτινοβολία.

Με την έννοια αυτή, το κτίριο του Τ.Ε.Ε. είναι βέβαιο ότι θα αποτελέσει για το κοινωνικό σύνολο χαρακτηριστικό «δείγμα γραφής» των ελλήνων μηχανικών, σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνων -κατά ειδικότητα- μελετητών και δημιουργών του δομημένου χώρου.

Όταν κάποιος κάνει χρήση της δυνατότητας και του δικαιώματος να φτιάξει ο ίδιος το χώρο του όπως ακριβώς επιθυμεί και μπορεί, τότε ο χώρος αυτός εκφράζει παραστατικά αυτό που είναι ή προσπαθεί να είναι ο δημιουργός του.

Ποιό πρέπει λοιπόν να είναι αυτό το «δείγμα γραφής», όταν μάλιστα θα διατυπωθεί πάνω σε ένα πρωτεύοντα και πολυσύχναστο κυκλοφοριακό άξονα της πόλης, όπως είναι η Λεωφόρος Κηφισίας;

Γιατί η συγκεκριμένη οδική αρτηρία είναι εκείνη όπου -εκτός από λίγες εξαιρέσεις- κυρίως αναπτύσσεται και επιβάλλει τον εαυτό της μια χαρακτηριστική, υψηλού κόστους και εξελιγμένων τεχνολογικών προδιαγραφών φαντασμαγορική αρχιτεκτονική. Παρουσιάζει το «αισιόδοξο» και για τούτο πιο προβεβλημένο πρόσωπο της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότη-

τας. Είναι εντούτοις μια αισιοδοξία αφύσικη. Μάλιστα, τις περισσότερες φορές συνδέεται στενά με την ανισορροπία την αμετροέπεια, την αντιφατικότητα, ακόμη και την ανοησία, που επίσης εικονογραφούνται στο ίδιο αυτό «αισιόδοξο» πρόσωπο.

Για το λόγο αυτό, είναι μεγάλη η ευθύνη για τη νέα σημαντική παρέμβαση σε αυτήν ειδικά την περιοχή της πόλης, που θα αποτελέσει το αντικείμενο της μελέτης.

Η συναίσθηση της ενδεχόμενης ανάληψης αυτού του φορτίου απέκλισε κάθε πρόταση για κτίριο που θα πρόβαλε και αυτό το δικό του επηρμένο ή ακραία τεχνοκρατικό πρόσωπο, κατά την υπεραπλουστευτική λογική της μονοσήμαντης αντιστοίχισής του με τους τεχνολόγους χρήστες του.

Απέκλισε επίσης μια αρχιτεκτονική σύνθεση υπερβολικών και δυσνόητων συμβολικών μορφών ή εκκεντρικών προκλητικών στοιχείων, προορισμένων να καταδείξουν τη «μοναδικότητα» της μέσα στο ομοιότροπα κορεσμένο γειτονικό περιβάλλον.

Το κτίριο μελετήθηκε και σχεδιάστηκε ανθρωποκεντρικό, ως προς τη φυσιογνωμία, την κλίμακα, τις αναλογίες, τα μεγέθη, την οργάνωση της μάζας και των λειτουργιών του. Θα είναι ανοιχτό και φιλικό προς τον

κοινωνικό χώρο που καλείται να εξυπηρετήσει. Μάλιστα θεωρήθηκε ότι τα όρια του χώρου αυτού υπερβαίνουν τη συγκεκριμένη δομημένη ζώνη που ήδη περιγράφηκε και περιλαμβάνουν όλη την πόλη.

Έγινε προσπάθεια να είναι ένα κτίριο που να αντανακλά πνευματικότητα και αξιοπρέπεια, να είναι περήφανο για τον προορισμό του αλλά όχι ματαιόδοξο, να είναι κτίριο - υπόδειγμα με υψηλή παιδευτική σημασία για κάθε πραγματικά ενδιαφερόμενο πολίτη.

Με όλα αυτά εννοούμε την υλοποίηση της υποχρέωσης του μελετητή, να έχει ένα τέτοιο δημόσιο έργο μια βαθύτερη και γι' αυτό ίσως πιο δυσδιάκριτη, σήμερα όλο και πιο σπανίζουσα συνολική ποιότητα, όσον αφορά στην αρτιότητα και συνέπεια σε κάθε αρχιτεκτονική επιλογή.

Αυτή η ποιότητα -αυτό το ήθος- είναι απαραίτητο να υπάρχει, από τη σύλληψη της ιδέας και τη χάραξη των πρώτων μεγάλων γραμμών του, έως τις ακροτελεύτιες ενέργειες συμπλήρωσης της αισθητικής, λειτουργικής και κατασκευαστικής του συγκρότησης.

Β' Βραβείο

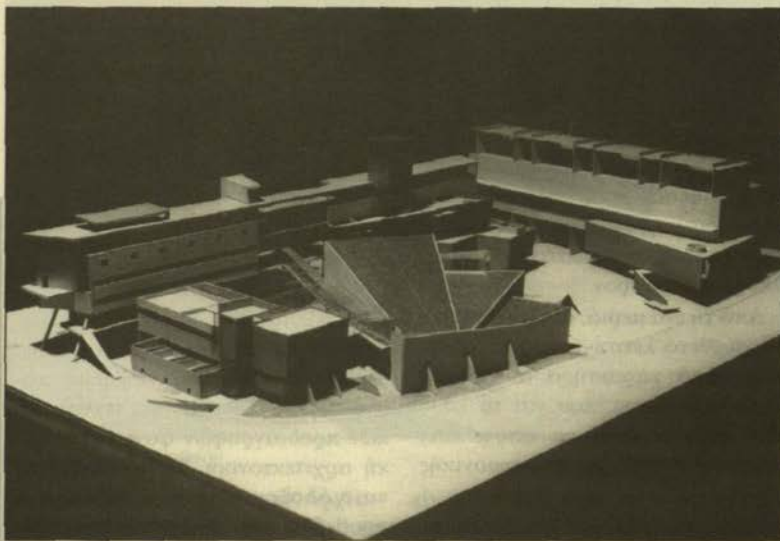
Η ομάδα μελέτης αποτελείτο από τους αρχιτέκτονες: Σταύρο Γυφτόπουλο, Δημήτρη Ησαΐα, Τάση Πα-

παϊωάννου, Κατερίνα Φίλιππα και Κατερίνα Φτάρα. Ειδικός συνεργάτης για την διαμόρφωση του φέροντος οργανισμού ήταν ο πολιτικός μηχανικός Γιάννης Κουβόπουλος, για τις ηλεκτρομηχανολογικές εγκαταστάσεις ο μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος Μιχάλης Φιλιππίδης ενώ για θέματα ακουστικής η ομάδα συνεργάστηκε με την ΕΤΑ Ακουστική Ε.Π.Ε. (Διονύσιος Ευθυμιάτος, Καθηγητής ΕΜΠ και Γεράσιμος Ευθυμιάτος, σπουδαστής).

Το οικόπεδο που θα ανεγερθεί το κτιριακό συγκρότημα του ΤΕΕ στο Μαρούσι βρίσκεται στη συμβολή των λεωφόρων Κηφισίας και Σταυρού-Ελευσίνας και καταλαμβάνει ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο. Η προβλεπόμενη δημιουργία ανισόπεδου κόμβου στην νοτιοδυτική γωνία του οικοπέδου, δημιουργεί ένα νέο δεδομένο που αλλάζει ριζικά τον τρόπο προσέγγισης της περιοχής. Η διαφοροποίηση αυτή δεν αφορά μόνο στην οργάνωση της κυκλοφορίας αλλά -κυρίως- στη σχέση των κτιρίων με τον υπαίθριο τους χώρο.

Το σημείο του κόμβου, όπου βρίσκεται το οικόπεδο, θα αποτελέσει ιδιαίτερα σημαντικό σημείο της ευρύτερης περιοχής. Αν αυτό αποτελεί μία ευνοϊκή εξέλιξη για την προβολή του κτιρίου και τη δημιουργία ενός «τοπόσημου» συνδεδεμένου με το Τ.Ε.Ε., δεν παύει να αποτελεί μειονέκτημα για την σχέση του με το ύπαιθρο. Ο υπαίθριος χώρος εκτόνωσης -τόσο σημαντικός για ένα δημόσιο κτίριο- γίνεται ζωτικής σημασίας για οποιοδήποτε κτίριο στις κλιματολογικές συνθήκες της πατρίδας μας. Η ανάγκη προστασίας των υπαίθριων χώρων από την ακουστική και οπτική όχληση της κυκλοφορίας, οδήγησε στην οργάνωση της λύσης γύρω από μία εσωτερική πλατεία-αυλή προστατευμένη από τους κτιριακούς όγκους που τοποθετούνται στην περιμέτρο του οικοδομικού τετραγώνου.

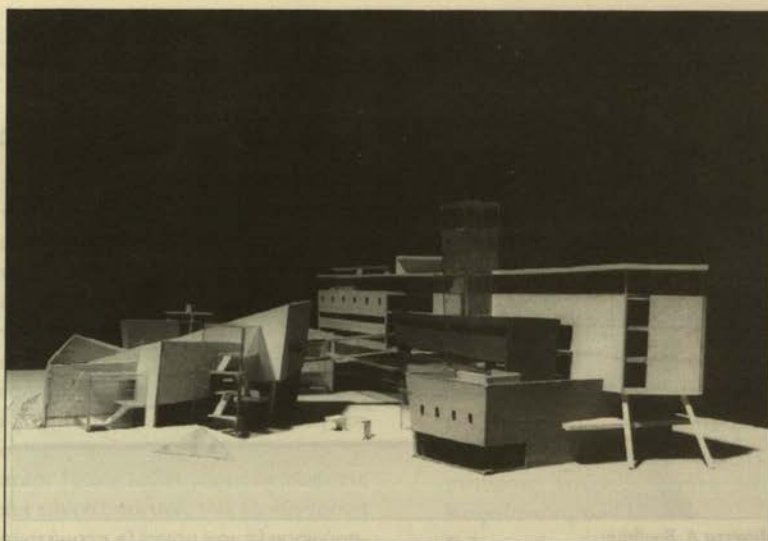
Η πλατεία -φυλαγμένη από τον βορρά με τον γραμμικό όγκο των γραφείων- αποτελεί την «καρδιά»

Μακέτα Β' Βραβείου

του συγκροτήματος. Τα γραφεία, η βιβλιοθήκη, το συνεδριακό κέντρο, οι χώροι επιμόρφωσης, αλλά και το κτίριο της αντιπαροχής με τα μαγαζιά και τον χώρο των εκθέσεων «βλέπουν» στην πλατεία, που φιλοξενεί υπαίθριες εκδηλώσεις. Η δημιουργία εσωτερικών κινήσεων-πεζόδρομων συνδέει τα κτίρια διαχωρίζοντας συγχρόνως τις επί μέρους λειτουργίες. Η πλατεία δεν είναι ένας αδιέξοδος εσωτερικός χώρος αλλά διασχίζεται από διαγώνιες κινήσεις, παίρνοντας ζωή απ' αυτές. Η διαφάνεια του κτιρίου γραφείων στο επίπεδο του εδάφους και οι χώροι εισόδων, επιτυγχάνουν την οπτική επαφή δρόμων-πλατείας. Η ανάδειξη των διαφορετικών ενοτήτων αποτέλεσε βασική επιλογή κατά τη σύνθεση του κτιρίου. Ο σύνθετος ρόλος του Τ.Ε.Ε. και η δυναμική των δραστηριοτήτων που αναπτύσσει, εκφράστηκε στον χαρακτήρα του κτιρίου με την διαφοροποίηση και προβολή των βασικών ενοτήτων: των γραφείων των υπηρεσιών του Τ.Ε.Ε. και του συνεδριακού κέντρου με την ενότητα της επιμόρφωσης.

Οι επιλογές τόσο της μορφής και του αρχιτεκτονικού λεξιλογίου όσο και της προτεινόμενης κατασκευαστικής τεχνολογίας έγιναν με κριτήριο την ανάδειξη των ιδιαίτερων αυτών χαρακτηριστικών. Ο φορέας εκπροσώπησης των τεχνικών πρέπει να στεγάζεται σε κτίριο που να εκφράζει τόσο τις μελετητικές όσο και τις κατασκευαστικές δυνατότητες των Ελλήνων αρχιτεκτόνων και μηχανικών. Η σημασία του κτιρίου και ο συμβολικός του χαρακτήρας οδηγούν σε αρχιτεκτονικές αναζητήσεις που έχουν πρόθεση να αναδείξουν το νεωτερικτικό και προοδευτικό χαρακτήρα της φυσιογνωμίας του Τ.Ε.Ε. Έγινε προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα δημόσιο κτίριο που να σηματοδοτεί την περιοχή, παραμένοντας «φιλικό» και «οικείο», προσπελάσιμο από διαφορετικές πλευρές. Η απομάκρυνση από την μνημειακότητα και η διαφοροποίηση από τα τοπικά κτίρια γραφείων με τα υαλοπετάσματα που μοιάζουν να προκαλούν τον ήλιο

Μακέτα Β' Βραβείου

της Αττικής, υπήρξαν δύο ακόμη στόχοι της σύνθεσης.

Η δημιουργία συνεδριακού κέντρου με ευρύτερη ακτινοβολία και η ανάπτυξη δραστηριοτήτων επιμόρφωσης, τονίζουν τη σημασία του κτιρίου και το καθιστούν κέντρο με υπεριοπτική σημασία, σημείο αναφοράς τόσο για τον τεχνικό κόσμο όσο και για την ζωή της πόλης. Για το λόγο αυτό η ενότητα του συνεδριακού κέντρου τονίζεται και προβάλλει δυναμικά στον κόμβο μια και θεωρήθηκε ότι απ' όλες τις άλλες δραστηριότητες του Τ.Ε.Ε. αυτή είναι η πιο άμεσα συνδεδεμένη με την κοινωνία αφού θα μπορεί να φιλοξενήσει επιστημονικές και πολιτιστικές δραστηριότητες ευρύτερου ενδιαφέροντος.

Ο διάλογος κλειστών και υπαίθριων χώρων με την βοήθεια μεταβατικών στεγασμένων χώρων τόσο στο επίπεδο του εδάφους όσο και σε ψηλότερες στάθμες, αποτελεί βασικό στοιχείο της σύνθεσης.

Η σύνθεση οργανώθηκε σε κάναβο 5.70Χ5.70 στον οποίο αναφέρεται όλο το κτιριακό συγκρότημα. Ο κάναβος αυτός είναι τόσο συνθετικός όσο και στατικός. Ο φέρων οργανισμός υπακούει αυστηρά σε αυτόν δημιουργώντας με τις δοκούς και τα κατακόρυφα στοιχεία ένα χωροκάναβο που αποτελεί τη «ραχοκοκαλιά» της λύσης. Κατακόρυ-

φα και οριζόντια επίπεδα διατάσσονται ελεύθερα δημιουργώντας εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους.

Η σύνθεση παρά την ύπαρξη του κάναβου, οργανώνεται ελεύθερα, έτσι ώστε, η αυστηρότητα των αξόνων να αντικατασταθεί από οπτικές φυγές. Η άρση της λογικής των «καθέτων γραμμών» μεταφέρει τον άνθρωπο στο κέντρο της σύνθεσης, μια και αυτός βιώνει το κτίριο, ζει μέσα σ' αυτό «ανακαλύπτοντας» χώρους και δεν υποτάσσεται στην αυστηρή λογική αξόνων και χώρων αυστηρά δομημένων. Παράλληλα, η ένταση των φυγών στις κατακόρυφες επιφάνειες, συντείνει στην ελάφρυνση των όγκων. Τα παραπάνω στοιχεία είναι εξαιρετικά σημαντικά, ιδιαίτερα για μια αρχιτεκτονική που κτίζεται στη χώρα μας, κάτω από ένα «σκληρό» φως που αποζητά το παιχνίδι των επιπέδων για να απορροφηθεί πλάθοντας τους όγκους.

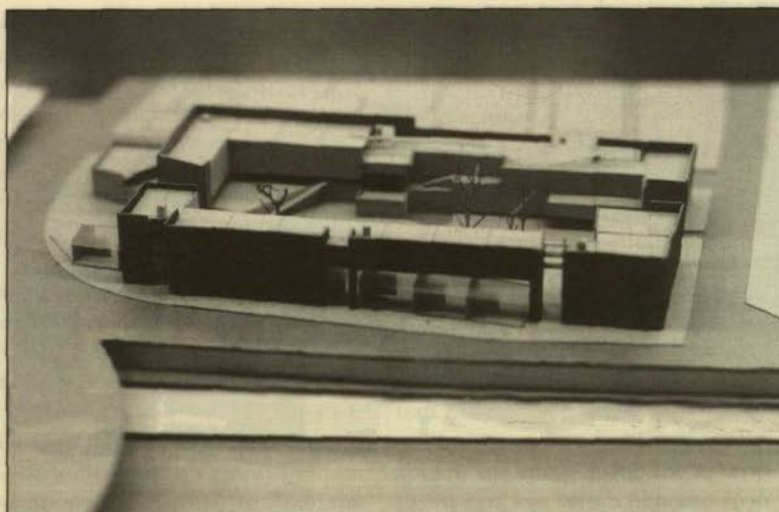
Δ' Βραβείο

Γεώργιος Ν. Γεράκης

Αρχιτέκτων Μηχανικός

Επίκουρος Καθηγητής ΕΜΠ

Πολλές φορές είναι αρκετά δύσκολο να προσπαθήσει κανείς να καταγράψει και να αιτιολογήσει εκ των υστέρων τις σκέψεις και τις προτεραιότητες που επικράτησαν,

Μακέττα Δ' Βραβείου

προκειμένου να εκφράσει μια «αρχιτεκτονική ιδέα» και είναι φανερό ότι η δυσκολία αυτή πολλαπλασιάζεται, εφόσον θα πρέπει να αναφερθεί στον Πανελλήνιο Αρχιτεκτονικό Διαγωνισμό για το κτίριο του Τεχνικού Επιμελητηρίου της Ελλάδος στην Αθήνα.

Οποσδήποτε οι βασικές επιλογές που επηρέασαν τον γενικότερο σχεδιασμό, είναι:

- α. Η ισοδύναμη κατά το δυνατόν αντιμετώπιση των δύο συνθετικών ενότητων (κτίριο ΤΕΕ-κτίριο γραφείων, εμπορικό κέντρο) σε σχέση με τους γύρω δρόμους, έτσι όπως αυτοί αξιολογούνται.
- β. Η μορφολογική σύνθεση της μάζας, έτσι ώστε, αυτή να παρουσιάζεται σ' ένα ενιαίο σύνολο.
- γ. Οι κοινές συνθετικές αρχές και μέθοδοι στην επίλυση των αρχιτεκτονικών προβλημάτων, για το σύνολο του συγκροτήματος.
- δ. Η αυτονομία των δύο ενότητων σε σχέση με τη λειτουργία.
- ε. Η αντίληψη των κτιριακών όγκων, και
- στ. Η επίλυση του υπαίθριου χώρου, έτσι ώστε, αυτός να αναδειχθεί σε κυρίαρχο στοιχείο της σύνθεσης με πολυδύναμη λειτουργία.

Κύρια συνθετική ιδέα στην οποία στηρίχθηκε ο σχεδιασμός του

κτιρίου, ήταν αυτή του «οικοδομικού τετραγώνου», βασικού κυττάρου του πολεοδομικού ιστού της πόλης. Η μάζα «διατάχθηκε» περιμετρικά, αφήνοντας τον υπαίθριο χώρο στο εσωτερικό. Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται ένας σημαντικός κοινόχρηστος, υπαίθριος χώρος, αρκετά «δημόσιος» σε αλληλοσυσχετισμό με τον κλειστό, ο οποίος θα μπορεί να φορτιστεί με πολλές λειτουργίες και δραστηριότητες.

Η μάζα σε «χαμηλή κλίμακα» διατάσσεται περιμετρικά, προσπαθώντας να δημιουργήσει στοιχεία ενδιαφέροντος στο εσωτερικό της σύνθεσης. Έτσι, δικαιολογείται η

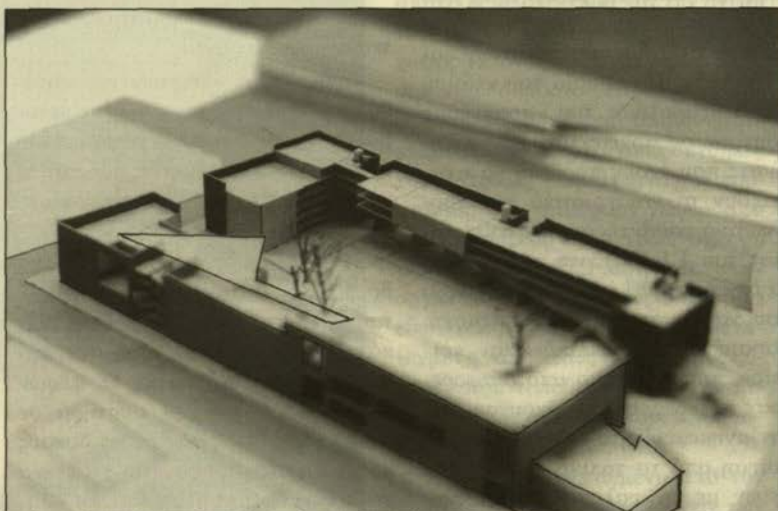
έκκεντρη διάταξη του άξονα των καταστημάτων, η «σπλάγια» του αμφιθεάτρου και η κλιμακωτή διαμόρφωση των όγκων στα τμήματα του κτιρίου του Τ.Ε.Ε.

Ο εσωτερικός χώρος, όσον αφορά τη λειτουργία και τη διάταξη των γραφείων, αντιμετωπίστηκε με σχετική ευελιξία. Οι χώροι που δέχονται μεγάλο αριθμό ατόμων, ή έχουν άμεση σχέση με το κοινό τοποθετήθηκαν στις τρεις πρώτες βασικές στάθμες (ισόγειο, μεσόροφος, όροφος) για τις οποίες καταβλήθηκε προσπάθεια να βρίσκονται σε άμεση σχέση, τόσο μεταξύ τους, όσο και με τον ημιυπαίθριο και υπαίθριο χώρο.

Επιπλέον, επιδιώχθηκε και η οπτική «σύνδεση» των επιπέδων αυτών μέσω μεγάλων ανοιγμάτων στην στάθμη του μεσορόφου.

Η μορφή του συγκροτήματος, έτσι όπως αυτή υλοποιείται μέσω των σχημάτων, των υλικών κατασκευής και κατ' επέκταση του χρώματος και της υφής, έχει μια διπλή έκφραση.

Προτείνεται δηλαδή, μία σαφής διαφοροποίηση των εξωτερικών με τις εσωτερικές όψεις του κτιρίου. Στην εξωτερική περίμετρο, η μορφή παρουσιάζεται περισσότερο αδρή, συνεχής και αυστηρή, ενώ στο εσωτερικό η αντίληψη αυτή αλλάζει εκφράζοντας την εσωστροφη συμπεριφορά του κτιρίου.

Μακέττα Δ' Βραβείου